

Nacional

COVID-19

Transmissió
1,06

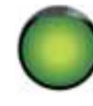
Dada anterior: 1,01

Els nous contagiats per cada positiu no han de superar l'1

Nous contagiats
559

Dada anterior: 757

L'indicador hauria d'estar per sota dels 1.000 contagiats/dia

Llits d'UCI
130

Dada anterior: 134

Les UCI haurien d'acollir un màxim de 300 malalts greus

#CATALUNYALLIBERTAT

Marxes per reivindicar

MEMÒRIA Milers de persones recorden caminant el referèndum per la independència del 2017. **GENT** La marxa gironina, amb 7.000 participants al final, va ser la més multitudinària. **MÉS** També n'hi va haver a Ponent i a Tarragona

J. Ferrer / V. Pérez
AIGUAVIVA / BARCELONA

Unes 7.000 persones van arribar ahir al migdia a Aiguaviva al final de la Marxa Nord, organitzada per l'Assemblea Nacional Catalana (ANC) per commemorar el referèndum de l'1 d'octubre del 2017. Va ser la marxa més nombrosa, però també n'hi va haver a Ponent i a les comarques tarragonines.

La marxa gironina va recórrer la comarca del Gironès i havia començat a les vuit del matí a Sant Julià de Ramis, on fa quatre anys la Guàrdia Civil va agredir els votants, va causar destrosses al pavelló municipal i va impedir que hi votés el president de la Generalitat, Carles Puigdemont, que va exercir el seu dret a Cornellà del Terri (Pla de l'Estany).

Segons fonts dels Mossos d'Esquadra i de la policia municipal, a Girona hi havia unes 3.000 persones recorrent els carrers, que van passar pel col·legi Verd, un altre dels focus de violència policial del 2017, i la seu de la Generalitat. A l'exterior de l'escola es van dipositar mig miler de clavells, mentre que a l'edifici del govern van penjar una estelada.

Els marxants van arribar a Aiguaviva cap a les dotze del migdia –uns tretze quilòmetres en total– recorrent la GI-533 amb pancartes i samarretes vermelles. Els lemes eren, entre d'altres, *1 d'octubre, ni oblit ni perdó* i

Puigdemont, el nostre president. Hi havia manifestants que duïen petits cartells amb l'eslògan *Vam votar independència* en una banda i *Exigim independència* en l'altra.

Un dels presents era l'expresident Quim Torra, que dialogava amb els batlles de Sant Julià (Marc Puigtió) i d'Aiguaviva (Josep Pinsach). Ben a prop seu, hi havia una exposició de fotos de la jornada de votació al poble, fa quatre anys, quan un àpat popular va acabar malament per la intervenció policial.

En la marxa d'ahir, un dels que la van acabar va

Sant Julià de Ramis i Aiguaviva recorden les porres caminant

ser en Josep, que s'hi va incorporar a Girona. Veí de Vilobí d'Onyar (Selva), s'havia animat a fer la marxa "per passar una mica a la història". Amb la mascareta acabada de posar, esmentava amb orgull que havia anat a la manifestació de Brussel·les el desembre del 2017, on "no hi va haver cap aldarull ni cap paper ni cap got a terra". Ahir va fer "13.151 passes" –el mòbil li va registrar la dada– fins a Aiguaviva. Té una visió molt crítica de la classe política catalana. "De tots els polítics, el més bo és per llançar-lo al foc. El 95% no se'n salva", es lamentava.

Moment de l'arribada de la marxa de Girona a Aiguaviva. A la dreta, l'arribada de la de Ponent (a dalt) i la sortida a les Terres de l'Ebre ■ MANEL LLADÓ / ACN

Tampoc no confia gens en la taula de diàleg. "És un enganyabadoocs."

Molt a prop seu, dins l'espai polivalent d'Aiguaviva, agafava aire la Marta, de Vilassar de Mar (Maresme). Havia vingut a fer la marxa íntegrament, des de Sant Julià. Formava part de l'expedició de dues famílies, va explicar. Considerava que era una de les "coses maques" per commemorar l'1 d'octubre i per fer una excursió i gaudir del paisatge.

També havien fet el recorregut complet en Jordi i la seva dona, veïns del Port de la Selva (Alt Empordà), que es refeien de

l'esforç. En Jordi explicava que havia arribat de bon matí a Sant Julià de Ramis i que havia aguantat bé l'esforç. "He vingut a fer nombre", explicava en to de broma. "O faig nombre o faig nosa", deia satisfet, però, de formar part d'un procés que incomoda "algú": "Només això ja em fa sentir feliç." Aquest *algú* es podria referir, entre d'altres, a l'Estat espanyol o a algun partit polític.

La secció local de l'ANC es va veure desbordada pels milers de participants en la marxa. Un dels seus responsables, Jaume Mas, explicava que havien atès com havien pogut els ca-

minaires. "No comptàvem que hi hagués tanta gent."

Mas va parlar de l'1 d'octubre del 2017 com "un record traumàtic". Molts veïns i veïnes –Aiguaviva té 790 habitants– van defensar el col·legi electoral i, a l'hora de dinar, va arribar el que no desitjaven: la Guàrdia Civil, que va agredir els defensors de les urnes i va llançar gas lacrimogen –"gas pebre", precisava Mas– en la seva aparició a les quatre de la tarda. "Ja no comptàvem que vindria a aquelles hores."

Del referèndum, el representant de l'ANC d'Aiguaviva en té un record agradolç. "La sensació és

de victòria, però no és agradable que t'agredixin, ni t'ho esperes." La càrrega del 2017 va provocar deu ferits, incloent-hi l'exrector de la UdG Josep M. Nadal, i un procés judicial que encara dura.

Ponent i Tarragona

La marxa de Ponent, en la qual van participar centenars de persones, va ser la més matinerana de totes. Unes 50 persones van sortir a les sis del matí de Fraga, a la comarca del Baix Cinca, direcció a Alcarràs per l'autopista A-2. A l'hotel Casa Miquel d'aquesta localitat, s'hi van afegir un centenar de participants

L'APUNT

I la Sane va arrencar a plorar

Jordi Panyella

La Sane tenia només 19 anys l'octubre del 2019. Dinou anys i tota la força de la joventut, i també tota la ràbia que s'ha de tenir, per sortir a tallar una autopista en protesta per una sentència injusta. Aquesta jove de Sant Celoni va ser detinguda i, des d'aleshores, torturada judicialment. És una de les moltes víctimes de la repressió i ahir va relatar el seu cas en la conferència

que es va fer a Girona; i quan va començava a explicar la força que li dona el grup de suport que l'ajuda a superar el tràngol no va poder evitar arrencar a plorar. Les llàgrimes de la Sane les van eixugar els aplaudiments d'estima de la gent que l'escollava. Aplaudiments que donen força i esperança, com una llumeta cremant en l'horitzó de la nit més fosca.

Explicar l'1-0

Les frases

“El missatge als polítics és clar: la gent no renuncia a l'1-0 i us demana que feu la independència”

Elisenda Paluzie
PRESIDENTA DE L'ANC

“La marxa és una de les coses maques que es podien fer per recordar l'1 d'octubre”

Marta
VEÏNA DE VILASSAR DE MAR

“Soc feliç sabent que he molestat algú. A les vuit ja era a Sant Julià, tot i que m'ha costat trobar el pavelló”

Jordi
VEÏ DEL PORT DE LA SELVA

“Si els polítics no s'hi veuen capaços, que facin un pas al costat. La gent valenta ho aconseguirà”

Jordi Alsina
MEMBRE SECRETARIAT ANC

“Soc partidària de mantenir-nos fermes, dempeus, i continuar la lluita cap a la independència”

Isabel Barbé
VEÏNA DE LLEIDA

“Hem decidit participar en la marxa per defensar la república i la llibertat del nostre país”

Albert Dasí
VEÏ DEL PAÍS VALENCIÀ

més que havien sortit de Lo Casino, un dels punts de votació on hi va haver càrregues policials l'1-0. La marxa va continuar per l'A-2 fins a arribar a l'Escola Oficial d'Idiomes (EOI) de Lleida, un altre dels punts de votació del referèndum del 2017.

El membre del secretariat nacional de l'ANC Jordi Alsina es va mostrar prou satisfet amb la resposta dels participants, amb més de 300 inscripcions, i va insistir que el sentit de la caminada és “reivindicar l'1-0 i homenatjar tots els represaliats”. A la vegada, però, també vol “interpel·lar la classe política perquè tiri endavant” i culmini el procés d'independència de Catalunya. “Si els polítics no es veuen capaços de tirar endavant, que facin un pas al costat, perquè amb la gent valenta

que som avui en les marxes ho aconseguirem.”

Francesc Mata, veí de Torres de Segre, va decidir assistir-hi per “reivindicar l'esperit de l'1-0”. Explicava que està una mica decebut amb l'acció política i es va mostrar partidari de dur a terme accions “més definitives i

Per avui, l'ANC ha convocat una manifestació a Barcelona

permanents” i de continuar sortint al carrer per “fer sentir la nostra veu”. En el mateix sentit es va expressar una altra de les participants, Isabel Barbé, partidària de mantenir-se “fermes, dempeus, i continuar la lluita per la independència”.

La marxa de Tarragona, de 21 quilòmetres, va sortir a les dues de la tarda de la plaça Parroquial de Vinaròs en direcció a Sant Carles de la Ràpita, passant per Alcanar i les Cases. “Venim per defensar la república i la llibertat del nostre país”, va expressar Albert Dasí, participant procedent del País Valencià.

La presidenta de l'ANC, Elisenda Paluzie, que va anar a la marxa de Girona al matí i a la de Tarragona a la tarda, va resumir el sentiment dels participants. “El missatge als polítics és clar: la gent no renuncia a l'1-0 i us demana que feu la independència.” L'última marxa es va tancar amb un acte davant del pavelló municipal de Sant Carles de la Ràpita, centre de votacions on també hi va haver càrregues policials. ■

100% SUV. 100% elèctric
ID.4
100% Volkswagen

Autopodium
Girona, Figueres,
Sant Feliu de Guixols,
Mont-Ras, Olot,
Lloret de Mar
www.autopodiumvw.com

Volkswagen ID.4 100% elèctric. Consum combinat (kWh/100 km) WLTP: de 16,8 a 18,3. Emissions CO₂ (g/km) WLTP: 0. Des de 341 km fins a 521 km d'autonomia elèctrica segons el cicle WLTP. Model visualitzat ID.4 1st Max. Consum combinat (kWh/100 km) WLTP de 18,3. Emissions CO₂ (g/km): 0. Autonomia elèctrica de fins a 501 km segons el cicle WLTP. Els valors reals d'autonomia WLTP poden variar en funció de l'equipament, l'estil de conducció i les condicions reals de conducció. Per a altres versions o equipaments, consulta el teu concessionari Volkswagen. **Fins a 7.000€ de subvenció pla MOVES III condicionats al desballestament per part del client d'un vehicle usat de la seva propietat amb una antiguitat mínima de 7 anys.

Fins a 7.000 € del pla d'ajudes del Govern**

VOL VIURE EN
#CATALUNYALLIBERTAT**Gonzalo Boye** Advocat del president a l'exili Carles Puigdemont

“Hauran de deixar tornar Puigdemont”

RETORN • “Assumida la derrota en la batalla judicial de l'exili, a ningú al regne d'Espanya li quedaran dubtes que no només pot entrar, sinó que no el poden detenir” **REACCIÓ** • “Llarena sap que hem guanyat, però no vol acceptar-ho” **CAS** • “La jutgessa de Sàsser pot prendre's uns dies per decidir”

Òscar Palau
BARCELONA

Dijous a Twitter li deia a Llarena: “Déjalo ya...” No ho deia, això, jo feia un tuit que deia: “Deixa-ho ja”, és tot. Jo no ho he dit, són coses que assumeixen vostès.

En tot cas, Llarena no ho deixa. S'ha entestat en una situació un pèl complexa, no té gaire sentit. Aquesta partida està perduda, s'ha acabat. El lògic i el que hauria de fer és reconèixer-ho i actuar d'acord amb el dret de la Unió.

En l'escrit enviat al tribunal de Sàsser, Llarena diu que l'advocacia, tot i dir-ho, sabia que ell no havia suspès les euroordres. Hi ha mala maror entre ells? En aquests moments el jutge Llarena té mala maror amb el dret. Està frustrat i ho entenc, però no ho pot traslladar a la seva feina. El primer que sabia que no podien estar en vigor les euroordres és ell, és qui té l'obligació de conèixer l'ordenament.

Llarena diu que la prejudicial i l'euroordre són coses diferents. Això no és veritat, només cal una simple lectura del procediment, ho diu l'Estatut del TJUE.

Si la prejudicial ve arran de la sentència belga de Lluís Puig, per què implica Puigdemont? No sols perquè és el mateix cas, sinó perquè ho diu el mateix jutge Llarena, i de les set preguntes almenys cinc van directament relacionades amb la situació dels exiliats. Sembla que ha oblidat el que ell va escriure.

També diu Llarena, per justifi-

Ara hem descobert que Llarena va tenir sempre en vigor les euroordres, fins i tot havent-hi immunitat. Això és molt greu

car la petició, que una extradició és una mesura cautelar...

Em penso que no entén res, això és una altra cosa. Les presses i l'obcecació no solen ser bones conselleres a l'hora d'actuar en dret, i s'emportarà una sorpresa dilluns. Si hagués actuat més serenament, segurament no.

Aquests arguments els ha d'assumir la fiscalia italiana?

Assumirà el que estimi convenient i li sembli més oportú.

No hi ha perill de perdre el cas?

No perdrem; ja hem guanyat.

En què consistirà la vista de dilluns? Si és que se celebra...

Se celebrarà, no en tingui cap dubte. És una vista d'extradició, i es desenvoluparà en aquests termes; per tant parlarà el tribunal, preguntarà a les parts, parlarà la fiscalia, parlarem nosaltres, li preguntarà al president si vol ser lliurat, i es faran al·legacions d'acord amb el dret.

I el president declararà?

El president contestarà el que ha de contestar, que són les raons per què no vol ser lliurat.

En què es basarà la defensa?

Són raons tècniques que donarem a conèixer primer al tribunal, no avançarem res perquè seria un error estratègic. Però són arguments prou sòlids perquè estiguem molt tranquils.

Han trigat una setmana a tornar a demanar al TGUE que restitueixi la immunitat als tres eurodiputats exiliats. Per què?

Perquè són dues coses diferents, aquest és un tema que no circumscriu al procediment a Itàlia. Entenem que les mesures cautelars davant el TGUE no les necessitem per a Itàlia, les podem necessitar per a després.

Però que les presentessin finalment divendres a la tarda vol dir que temen alguna cosa?

Hem comprovat amb la seva comunicació de dijous que no hi ha cap voluntat per part del jutge Llarena de garantir els drets dels eurodiputats. En tot cas no demanem cautelarrissimes sinó cautelars. Això vol dir, pel seu procés de tramitació i per la durada, que no afecta la vista de dilluns perquè ara se n'ha de donar trasllat tant al Parlament Europeu com al regne d'Espanya perquè s'hi pronunciïn.

Creu que dilluns ja hi haurà un pronunciament de la jutgessa?

No ho crec, en un tema d'aquestes característiques. Jo deixaria passar uns dies per estudiar-ho almenys, tinc aquesta sensació.

A Alemanya s'hi va estar quatre mesos. Parla de res similar?

No, són procediments diferents. Quan diem que es pot prendre el seu temps ens referim a una qüestió de dies.

Llarena fins i tot insta el tribunal al fet que, si no segueix el procediment, no l'arxivi i el suspengui per continuar-lo quan s'hagin resolt les qüestions prejudicials. Podria passar això?

No funciona així. La jutgessa no pot comprar l'argument perquè és un absurd jurídic, no té cap viabilitat. És un procediment únic i serà el que hagi de ser, però el que no farà és quedar a expenses del jutge Llarena, sinó més aviat de la llei italiana, que és molt clara respecte a això.

Si ara no hi tornaven és probable que el cas italià s'hagués arxivat. Per què hi van?

Perquè el president sempre ha donat la cara, i no veig la raó per la qual ara no ho hauria de fer.

Molt convençuts han d'estar que tenen la raó.

No dubti gens que la tenim.

Va denunciar una operació Bumerang en la detenció, fins i tot per sota el nivell dels governs...

N'estic convençut. Si res s'ha demostrat aquests anys és que no mentim mai, sempre diem el que sabem i coneixem. I tot i ai-

xí no diem tot el que sabem; seria molt greu per a alguns...

Vilaweb ha publicat que en la detenció hi havia agents d'una unitat judicial italiana que té relacions amb la UDEF, identificada amb les clavegueres estatals.

Pot ser que ho instigués i no n'informés els caps policials? La UDEF fa moltes coses, i si no preguntin-ho a Bárcenas. I sí, se sol identificar amb les clavegueres.

Van denunciar que policies espanyols ja venien amb el president al vol...

Sí, i la sospita ve ratificada encara més per les revelacions que ara esmentava.

Des d'Interior asseguruen que el ministre Marlaska no en sabia res. El ministre Marlaska em sol generar alguns dubtes de credibilitat normalment.

Però creu que el govern espanyol s'hi va implicar o coneixia l'operació?

Qualsevol dels tres possibles escenaris és greu: tant si la va acceptar com si la va impulsar o

Boye, en una fotografia d'arxiu d'una de les seves visites a Barcelona
■ ORIOL DURAN

no se'n va assabentar és greu. No hi veig res de bo.

'El Món' va avançar dijous que Suïssa ja es va negar dos cops a tramitar l'extradició de Puigdemont, dient fins i tot que no es fica en "delictes polítics"...

A nosaltres se'ns ha ocultat tota aquesta informació fins aquesta setmana. Estic d'acord amb els suïssos que és un delictes polític.

Ho faran servir per a la defensa?

Utilitzarem tot el que tinguem a la mà en l'àmbit de la defensa legal, és evident que no s'ha estat jugant amb les cartes al damunt de la taula. En l'àmbit del dret no som manxols... Se'ns tracta com gossos verds des del primer dia que va començar el procés, el 2 de novembre del 2017. I n'hem guanyat una rere una altra, demostrant que els nostres plantejaments jurídics eren els correctes, acompanyats d'una posició política que és la correcta i han explicat el president Puigdemont i els exiliats.

Per què el Suprem us informa ara?

Hem estat insistint i al final hem tingut accés a una cosa a què hem tingut dret sempre, que és la peça de situació personal dels nostres defensats; suposo que ara no han tingut més remei en obrir-se el cas a Itàlia. Ens han donat la

informació del president però l'estem estudiant, perquè tenim seriosos dubtes que sigui l'autèntica i contingui tota la seva situació personal. Ens han dit que el 5 d'octubre ens donarien accés a la de Toni Comín i Clara Ponsatí.

Vilaweb també va avançar divendres que altres països, com ara Alemanya mateix, Àustria i Lituània, ja van advertir Espanya que no detindrien Puigdemont tot i que mantingués l'euroordre.

És una tònica al llarg del procediment que tot el que passa a fora resulta estrany a dins, i no obstant es parla de països molt seriosos en l'àmbit jurídic, i cal escoltar-los quan diuen que això són persecucions polítiques. No es pot seguir vivint d'esquena a la realitat.

Hi falten les últimes comunicacions?

Hi falten moltes coses, de fet hi ha totes les resolucions amb què es resolen els nostres escrits, però no els nostres escrits. Òbviament, com que mai ens van notificar res, tampoc hi ha cap notificació a la defensa de les comunicacions d'aquests diversos governs, i això és greu. El que queda clar de la peça separada és que mai ens van notificar res. I això és completament irregular.

Parlem de dos casos: les prejudicials al TJUE i el seu recurs al TGUE contra la retirada de la immunitat als eurodiputats. Quan es pot resoldre el fons?

Estem en l'etapa d'intercanvi d'al·legacions, penso que tots dos es resoldran en uns mesos, potser a partir del març.

No van presentar ja a l'agost les al·legacions contra les prejudicials?

Sí, però aquests dies en presentarem més, perquè hi ha fets nous. És molt nou haver descobert que el jutge Llarena diu que sempre va tenir en vigor les euroordres, fins i tot quan tenien immunitat. Això és molt greu. I el Parlament Europeu, el TJUE i el TGUE necessiten saber-ho. Jo entenc que l'escrit de Llarena és una confessió.

"Aviat tornaré a Catalunya", deia Puigdemont divendres a 'La Stampa'. Com?

No soc qui ha d'explicar-ho, però sé que aviat acabarà la batalla judicial a l'exili. Assumida la derrota, s'hauran de conformar a aplicar el dret de la UE i l'hauran de deixar entrar i sortir de l'Estat.

Serà amb la immunitat d'eurodiputat?

Estem treballant amb diversos escenaris jurídics, i quan els tinguem sobre la taula a ningú al regne d'Espanya li quedaran dubtes que no només pot entrar, sinó que no el poden detenir.

Pot passar en relativament poc?

Calculo que passarà quan hagi de passar. Llarena sap que hem guanyat, però no vol acceptar-ho.

I haver guanyat vol dir que pot tornar?

Guanyar vol dir que la batalla jurídica de l'exili ha estat un èxit i entenc que, a partir que es reconegui, l'escenari queda aclarit perquè tot torni allà d'on mai va haver de sortir, que és a la política. ■

OPINIÓ

Eulàlia Reguant
Diputada al Parlament per la CUP-Crida Constituent

Tornem-hi

Aquests dies tenim tendència a recordar amb cert aire de nostàlgia l'1 d'Octubre. Han passat quatre anys i encara no en tenim una lectura compartida. Tot i això, podem convenir que reivindicar l'1-O no pot ser un fre, sinó que ha de ser un motor per avançar. El referèndum d'autodeterminació de l'1-O va significar per a molts catalans i catalanes la primera experiència de desobediència civil amb un seguiment massiu. La preparació, tant de la logística del referèndum com de la defensa de les escoles, va ser el resultat de l'experiència acumulada en les lluites antipitalistes i independentistes de les dècades anteriors, que va permetre una xarxa clandestina capaç de burlar les forces i cossos de seguretat de l'Estat, on es recuperaven velles aliances i se'n creaven de noves, socialitzant aquests coneixements arreu del territori.

L'1-O és el fruit d'una aposta comuna i col·lectiva que es va ampliar quan la repressió desfermada per l'Estat va passar a ser televisada i es compartia i viralitzava a les xarxes socials. La repressió va desencadenar la reacció contrària a la que buscava: veïnes i veïns de tots els pobles i ciutats, que no s'havien sentit interpel·lades abans pel referèndum, fruit de la voluntat d'alguns poders públics d'enfocar-ho en termes d'independència o unionisme i no en clau d'autodeterminació i sobirania, van sortir cap a les escoles en un impuls de solidaritat que reflecteix allò que moltes enquestes apunten: la majoria de la població s'identifica amb la clara defensa dels drets fonamentals i estan disposades a desafiar la lògica depredadora de l'estat en un context de lluita que s'emmarqui en la desobediència civil.

Quatre anys més tard encara tenim la possibilitat de mirar enrere per resseguir el fil de la història que ens pugui aportar eines i respostes per a l'embat

que vindrà. El procés de lluita i acumulació de forces, que data d'uns inicis molt anteriors a la sentència sobre l'Estatut i la posterior mobilització massiva i que no beu només de la lluita independentista, no culmina en l'1-O, sinó que marca un punt d'inflexió que es transforma en la vaga general del 3-O.

El 3 d'octubre no va ser només una mobilització, és sobretot una jornada de vaga general amb alt seguiment, el major seguiment de les vagues generals dels darrers vint anys, en què es va prendre i demostrar consciència col·lectiva. Un encert del sindicalisme combatiu i de classe del país que ja els dies previs a l'1 d'octubre i emmarcats pel convenciment que l'Estat, amb tots els

El referèndum de l'1-O va ser per a molts catalans i catalanes la primera experiència de desobediència civil massiva

seus poders, no permetria mai l'exercici massiu de drets fonamentals, va intuir la bogeria repressiva i va començar a treballar la resposta. Un encert que va saber situar el debat en la impugnació del règim i situar la lluita per la República Catalana en un terreny favorable per a les aspiracions socials que compartim un ampli espectre de la societat.

És aquesta defensa de drets fonamentals juntament amb el context de lluita emmarcada en la desobediència que ens serveix per definir l'horitzó per a la culminació del procés d'autodeterminació. Un horitzó que ens ha de permetre, també, situar el debat sobre el dret a l'autodeterminació dels pobles sense estat a l'agenda política europea, en un moment en què també Escòcia treballa per a un nou referèndum d'autodeterminació.

Itàlia, terra franca per a Comín i Ponsatí

J. Panyella
BARCELONA

Els eurodiputats Clara Ponsatí i Toni Comín poden viatjar a Itàlia. No hi tindran cap sobresalt com el que va tenir Carles Puigdemont el 23 de setembre passat en arribar a Sardenya. Les autoritats del país transalpí han comunicat

als dos eurodiputats que no els detindran si viatgen al seu país perquè han estat desactivades les alertes policials que hi havia amb les euroordres dictades pel jutge Llarena.

Des de Sardenya, on espera l'arribada del president Puigdemont, que dilluns ha de declarar al tribunal de Sàsser, l'advocat

Gonzalo Boye va explicar a aquest diari aquesta decisió del govern italià, que no afecta en res el president a l'exili. El dret penal es dirigeix a la persona individual, i en el cas de Puigdemont ja es va produir una detenció, per l'euroordre, i ja no es podria produir un segon arrest pel mateix motiu. ■

VOL VIURE EN
#CATALUNYALLIBERTAT

L'arrencada de la manifestació de divendres, a Francesc Macià, que va ser convocada pels CDR en commemoració de l'1 d'Octubre ■ JPF

Una conferència vol fer de la repressió arma de victòria

■ Represaliats del procés i altres casos, juristes, psicòlegs i ciutadans analitzen el fenomen en una trobada a Girona ■ S'aposta per la denúncia internacional, la necessitat de prendre la iniciativa

Jordi Panyella
GIRONA

La repressió és una tenalla, però segons com s'afronti es pot girar en contra dels interessos dels repressors i ser utilitzada com una palanca perquè aquells que són represaliats puguin fer un salt endavant assolint els objectius pels quals han estat perseguits. Per assolir aquest propòsit és indispensable la unitat, perquè la lluita individual no porta enlloc, però l'acció col·lectiva té molt més recorregut.

Aquesta és la idea que ha inspirat la celebració de la primera Conferència Nacional Antirepressiva, que es va fer ahir a Girona i que va reunir víctimes de la repressió contra el procés independentista, d'altres casos, juristes i experts en altres matèries de les disciplines socials. De fet el lema de la trobada va

ser "Cap a un front comú contra la repressió", i aquesta idea de la necessària unitat va impregnar bona part de les intervencions del ponent en les taules rodones que es van celebrar.

"Vaig sentir una gran soledat fins que no vam trobar altres famílies amb fills com el meu", va dir Núria González, mare d'un noi detingut en el desallotjament del casal ocupat de Can Vies, a Barcelona. "Ens va passar el mateix a nosaltres, ens sentíem sols, culpables", va explicar la Carme, mare del Guillem Agulló.

La necessitat de teixir xarxa a l'entorn dels represaliats la va confirmar la Sane, una jove de Sant Celoni que va ser detinguda en un tall d'autopista en protesta contra la sentència als líders del procés i que ahir es va posar a plorar explicant la importàn-

Les frases

"Els tribunals internacionals són els que permeten objectivar els fets"

Neus Torbisco
JURISTA

"No estàvem preparats per fer front a la repressió física de la policia ni a la judicial"

Jordi Pesarrodona
PALLASSO

"Com és que primer ens empenyin a manifestar-nos i després ens peguin?"

Ana Regalón
MARE DE MARCEL VIVET

Llibertat per als quatre menors detinguts a Barcelona

L'últim episodi de repressió contra el moviment independentista té com a protagonistes quatre menors d'edat que van ser detinguts a última hora de divendres a Barcelona. Es tracta de quatre joves, acusats de desordres i danys, que van participar en la manifestació que van convocar els CDR i que va anar de Francesc Macià fins a la prefectura de Via Laietana.

En l'organització de la protesta s'havia previst un acte

espectacular i cridaner: l'ocupació dels jardins del Palau de Pedralbes, que havia de perllongar-se durant tot el cap de setmana, però finalment es va avortar l'operació i es va optar per fer una manifestació convencional que, al final del seu recorregut, va derivar en un enfrontament entre manifestants i els Mossos.

A quarts de nou del vespre, a la confluència de Via Laietana amb la plaça Urquinaona, es van encendre dos conten-

dors, fet que va motivar que els Mossos comencessin a desplegar-se. També es van cremar contenidors a la ronda de Sant Pere i poc després es van fer les detencions.

Els quatre joves, després de passar a disposició de la fiscalia de menors, van quedar en llibertat sense cap mesura cautelar. Es va prendre aquesta decisió perquè no hi ha antecedents i tenen un entorn familiar i social del tot estable.

cia del grup de suport que li fa costat per afrontar el seu cas judicial.

Els grups de suport han sorgit arreu del país per acompanyar gent com la Sane, i és una manera d'actuar, "proactiva", que és la conducta per la qual van apostar molts ponents en la conferència.

Per exemple, va parlar de ser "proactius" i estar "organitzats" la jurista Neus Torbisco, que en l'acte inaugural va indicar la necessitat d'internacionalitzar el procés perquè, va dir, "són els tribunals internacionals els que permeten objectivar els fets". Segons Torbisco, la via ha de ser "reconèixer el dret a l'autodeterminació en el terreny internacional".

El síndic perseguit

De l'estratègia internacional també en va parlar Marc Marsal, un dels síndics electorals perseguits. Ho va fer per dir que les imatges de protestes violentes no ajuden en aquesta estratègia. També va assenyalar la necessitat de ser "proactius", i va alertar de la perversió del dret que ha comès l'Estat espanyol en dictar un seguit de lleis, el 2015, pensades per frenar el procés català. Una d'aquestes va ser la que va dotar el Tribunal Constitucional de capacitat coercitiva, llei que va patir Marsal quan va ser amenaçat amb multes de 12.000 euros al dia si continuava endavant amb el càrrec de síndic.

En les conclusions de la trobada es va posar damunt la taula la necessitat de coordinar les defenses dels encausats, per fer front a la "falta d'imparcialitat dels jutges d'Espanya". Es va parlar d'una defensa que si cal ha de ser política, arriscant fins i tot la condemna, per denunciar la repressió.

Un dels punts que van ser criticats va ser l'acusació que fa la Generalitat en casos d'independentistes detinguts. Ana Regalón, mare de l'activista Marcel Vivet, va explicar que aquesta situació li provoca "incredibilitat, ràbia". Regalón va recordar l'"apreteu" de Torra i es va preguntar: "Com és possible que ens empenyin a manifestar-nos i després ens peguin?"

L'acte el va cloure una actuació de Roger Espanyol, represaliat per la Policia Nacional i els Mossos. ■